

[Duetoft]

regående uddannelser. Det er hele det spekter, der er med til at afgøre, om vi får god forskning eller ikke får god forskning.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at CD stadig væk er af den opfatelse, at vores folkeskole ikke har den kvalitet, den bør have, og at man stadig væk lider lidt for meget af det dér med, at alle skal være lige og ingen må vise sig frem for andre og alle de forskellige ting. Og det samme gælder gymnasiet, hvor vi mener, at det er en forkert linje, at alle skal i gymnasiet. Vi mener, at gymnasiet skulle være langt mere elitært og dermed styre frem mod de højere uddannelser, som også kan kræve nogle opstramninger.

Styrelsesloven har været nævnt mange gange i debatten i de foregående år, og hvor mange ulykker der egentlig skete, da man i sin tid begyndte at få alt og alle til at afgøre, hvad der skulle forskes i og om, og hvem der skulle ansættes, og hvad ved jeg. Den diskussion skal man også have med, når man diskuterer forskning.

Jeg vil godt understrege, at for os er forskningen i meget høj grad løsrevet fra undervisningen. Vi har ikke den frygt, som nogle har, for, at disse ting skal kobles sammen. For os at se skal en god forsker ikke hæmmes af, at han er en dårlig underviser.

Centertanken er jo blevet meget moderne. Der er næsten ikke det lokalområde, der ikke taler om, at man skal have et center, hvor der skal foregå forskning. Jeg oplevede for nylig, at Københavns Amtsråd nu ville til at lave et forskningscenter. Samtidig har jeg hørt, at man også vil lave et ved Roskilde, og man vil formentlig også lave dem andre steder. Jeg vil gerne advare imod, at vi laver for mange, for jeg er ret sikker på, at hvis vi får for mange af den type centre, sker der simpelt hen det, at de alle sammen bliver halvgode i stedet for nogle færre, der bliver helgode.

Vi har altså hårdt og brutalt sagt ikke brug for de halvgode. Det er ikke det, der kan være grundlag for en politik. Jeg vil godt bede ministeren om at svare mig på, om han ikke er enig med mig i det synspunkt, og om regeringen ikke kan udsende nogle signaler om det.

Jeg glæder mig over – det er faktisk med udgangspunkt i hr. Mogens Elvensøs indlæg – at de politiske ansættelser, jeg i hvert fald oplevede på universitetet i sin tid, og som måske delvis har ført til den alderssammensætning, der er

i forskerkorpset i øjeblikket, er holdt op. Man ansætter ikke længere folk ud fra, om de nu var på den ene fløj eller på den anden fløj, og hvor godt det nu var, som man gjorde i begyndelsen af 1970'erne. Man er faktisk nu begyndt at kigge på kvalifikationer. Det medfører selvfølgelig så, at vi sidder med mennesker nogle steder, der ikke har og aldrig har haft dem, men som blev ansat for andre gode gerninger. Det er selvfølgelig et problem, men det løser sig vel efterhånden, når vi i dette land også har fået en glasnost gennemført, sådan at det faktisk er et kvalifikationsgrundlag, det her drejer sig om.

I forbindelse med samarbejdet mellem offentlige institutioner og private virksomheder kan det da være meget interessant at diskutere, hvem der kommer først, og hvem der trækker hvem, og alle disse ting. Men jeg vil gerne advare imod, at det bliver en ideologisk debat, jeg vil gerne advare imod, at man af en eller anden grund vil have hovedforskningen liggende i det offentlige eller omvendt, at man af en eller anden grund vil have hovedforskningen liggende i det private erhvervsliv. Efter vores opfattelse er det et klart samspil mellem det offentlige og det private. Vi ønsker ikke den store tipning til fordel for det private, som ministeren nogle gange har lagt op til, alene ud fra en ideologisk holdning. Vi vil gerne se, om det virkelig er der. Vi tror på, at der er forskningsområder, der ikke vil blive fremmet i det private erhvervsliv, hvor vi stadig væk er nødt til at have et stærkt offentligt forskningssystem, der gør, at disse ting kan blive opfyldt.

CD har den opfattelse, at vi skal satse på de områder, hvor vi er gode. Det er vi bl.a. på miljøområdet. Her har jeg engang haft muligheden over for miljøministeren og vil også gerne gøre det over for forskningsministeren for at sige, at man eksempelvis godt kunne tænke sig Nordsøen lavet om til en form for laboratorium. Vi havde oppe i forbindelse med Nordsøkonferencens forberedelse, at man satsede på dér at lave en miljøudvikling, der gjorde, at vi kunne vise, hvilke problemer vi faktisk kunne løse. Jeg tror, at der vil være eksport på længere sigt i det. Vi skal satse ganske hårdt både via bevillinger og ved andre initiativer på at gøre det område, der miljømæssigt er hårdt ramt, til et område, hvor vi forsøger med nye teknologier og dermed kommer i spidsen.